

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388395808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

om han vilde bekjende Gjerningen, eller hvad han i manglende Fald havde at sige til sit Forsvar, foldede han sine Hænder over sit Bryst, og sagde: »Saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord! jeg vil tale Sandhed, og veed jeg med mig selv intet Andet, end hvad jeg allerede tilforn har bekjendt. Jeg har slaget den Afdøde med Spaden; men ikke anderledes, end at han derefter kunde løbe fra mig ud af Haugen; hvad der siden er hændtes ham, eller hvorledes han er kommen til at ligge i min Hauge – det veed jeg ikke. Hvad Jens Larsen og Pigen vidner om at have seet mig i Haugen ved Nattetid, enten lyve de det, eller ogsaa er det et Helvedes Blændeværk. Jeg elændige Menneske haver Ingen til mit Forsvar her paa Jorden; det mærker jeg klarligen. Vil han i Himmelen tie, da maae jeg bøje mig under hans urandsagelige Villie.« Herpaa lod han sit Hoved og sine Hænder synke, og udgav et dybt Suk.

Mange af de Tilstedeværende kunde ikke holde sig for Graad. Der begyndte en sagte Mumlen om, at han dog maaskee kunde være uskyldig; men dette var jo blot en Virkning af Sindets Bevægelse og Medynk. Ogsaa *mit* Hjerter vilde gjerne frikjende ham; men Følelsen tør jo ingenlunde raade over Dommerens Forstand; hverken Medynk eller Had, hverken Gunst eller Avind skal veje det mindste Gran i Retfærdighedens Skaaler. – Jeg kan efter min Overbeviisning ikke slutte anderledes end som saa: Den Anklagede haver slaget Niels Braus ihjel; dog neppelig med Forsæt og beraad Hu; vel veed jeg, at han har havt den Vane at true dem, han blev vred paa, »at han nok skulde huske dem det den Dag, de mindst tænkte derpaa«; men det er mig ikke vitterligt, at han haver mod Nogen opfyldt sine Trusler. Nu vil ethvert Menneske jo gjerne bjerge Livet, om det kan, og frelse sin Ære, og derfor vedbliver han sin Benægtelse, saalænge han formaaer.

Morten Braus – det er en haard Hals – ond tilforn, og værre nu af Harne over Broderens Drab, begyndte at tale om Redskaber, der kunde tvinge en forstokket Synder til Bekjendelse; men det forbyde Gud, at jeg mod saadan Mand skulde tage Pinebanken tilhjelp. Og hvad er vel den andet end en Prøvesteen paa legemlig og aandelig Styrke og Svagheit. Den som magter at udholde Torturen, og den som bukker under for Samme – lyve kunne de Begge. En aftvungen Bekjendelse kan aldrig være paalidelig Sandhed. – Nej, før skulde jeg vige mit Dommersæde, og nedlægge mit sure Embede.